

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσια ὀγδοῆντα τέσσαρα
Μία νὰ ταιριάζῃ ἄρρηκα λέξι: ΚΑΙΣΑΡΑ

Ὁ Ῥωμηὸς τὴν ἑβδομάδα—μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα —κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι —γιατὶ δὲν τοὺς ἀνέχομαι,
Κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς —δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.

Δὲν θὰ ἔχουμε τεφτέρια —ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια.
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ —ἀποστέλλονται σ' ἐμὲ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα—κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα
Κι' ἂς τὴν δίνῃ ὅποιος θέλει—εἰδ' ἄλλέως δὲν μᾶς μέλει.

Πρώτη τοῦ Δεκεμβρίου,
ναυάγιον δανείου.

Νούμερο σαράντα πέντε,
πᾶμε πρῶτα μὲ πουνέντε.

Εἶδος θουρίου περὶ δανείου.

Χαίρετε καὶ πάλιν, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
καὶ τὸ δάνειό μας πάει μιὰ χαρά,
τὸ κλωτσοῦν ἔστη Βιέννα, πέφτει ἔστο Λονδῖνον,
καὶ κανεὶς δὲν δίνει κάλπικο παρᾶ.
Ὅλοι σας κροτεῖτε μὲ τὰς δεθὸ καλάμας,
καὶ τραβοῦμε πρῶτα μὲ τὰ δάνειά μας.

Τόσαι ὑποσχέσεις καὶ ἀναμορφώσεις,
τόσα σχέδιά μας νέα καὶ σοφά,
τόσαι φασαρίαι καὶ διοργανώσεις,
ὅλ' αὐτὰ μὲ μία πᾶνε ἔστι κουφά.
Ὅλα τοῦτα βγαίνουν λόγια φουσκωμένα,
κι' ὁ Πρωθυπουργὸς μας τᾶχει σὺν χαμένα.

Κρῖμα ἔστην πατρίδα καὶ τοὺς πατριώτας!
κρῖμα σὲ μιὰ φόρα τόσο δυνατῆ!
κρῖμα ἔστον Στρατάρχη καὶ τοὺς δεθὸ ἱκπότης!
κρῖμα εἰς τὸν νέο διοργανωτῆ!
Κρῖμα ἔστοῦ πολέμου τὴ μεγάλη λύσσα!
κρῖμα καὶ ἔστην Κίχλα, κρῖμα καὶ ἔστην Κίσσα.

Ἡ σοφὴ Εὐρώπη μ' ὄλη μας τὴ φόρα,
μὲ διοργανώσεις στόλων καὶ στρατῶν,
δὲν ψηφᾷ καθόλου τὴν κλεινὴ μας χώρα
καὶ τὰς συμμορίας τῶν Τραπεζιτῶν.
Κι' ὅσο κι' ἂν μᾶς βάζῃ ὁ Τρικούρης νέφτι,
δὲν περνοῦμε διόλου καὶ ἡ πίστις πέφτει.

Τὸν χουσό μας τόπο τὸν θαρροῦν μουφλουζῆ,
τοὺς Ῥωμηοὺς καμμία πάγκα δὲν τιμᾷ,
κι' εἶνε τὰ χαρτιά μας γιὰ τυρὶ τοῦ Κούζη,
γιὰ χαβίτσι μαῦρο καὶ γιὰ ταραμά.
Κι' ὅμως προοδεύει τῶν Ῥωμηῶν ὁ τόπος,
ἂν καὶ μουφλουζεὺν κι' ἦναι χρεωκόπος.

Κλάψε, σὺ Σκουλούδη καὶ Ἀθηνογένη,
Κορωνιέ, Τσιγγρέ μου, κι' ὄλοι οἱ λοιποὶ!
ποιὸς σ' αὐτὴ τὴν ὥρα ἤλιψε, καθμένοι.
τόσο ρεζιλίκι, τόση ἐντροπή;
Πίστευε κανένας ἀπ' τὴ συντροφιά σας,
πῶς δὲν θὰ τιμήσουν κἂν τὰ μούτσουνά σας;

Ὁ ἀλλοίμονό μας!... τί θὰ γίνῃ τώρα
μέσα ἔστην ἀντάρα τὴν πολιτικὴ,
μές ἔστης τόσης φτώχειας τὴν μεγάλη ὑπόρα,
μές ἔστην τόση πείνα τὴν Ἑλληνικὴ;
Τί θὰ γίνουν τώρα οἱ στρατοὶ κι' οἱ στόλοι,
σύ, ἐγώ, ἐκεῖνος, ὁ Λεξέν καὶ ὄλοι;

Χειροκροτεῖ πάλιν, ὦ πατρίς φιλάτη,
κι' ἂν τὰ δάνειά σου ξένοι δὲν τιμοῦν,
ἂν γαρὶδα ἔχῃς γιὰ παρᾶ τὸ μάτι,
ἂν σὲ βρίσκουν ὄλοι καὶ σὲ πολεμοῦν,
βάστα, ἔχε θάρρος, καὶ μὴν ξεψυχῆσης,
καὶ μὲ τὸν Τριμούπη λέγω πῶς θὰ ζήσης.

**Τηλεγραφήματα καινούρια,
που έρχονται με τόση φούρια.**

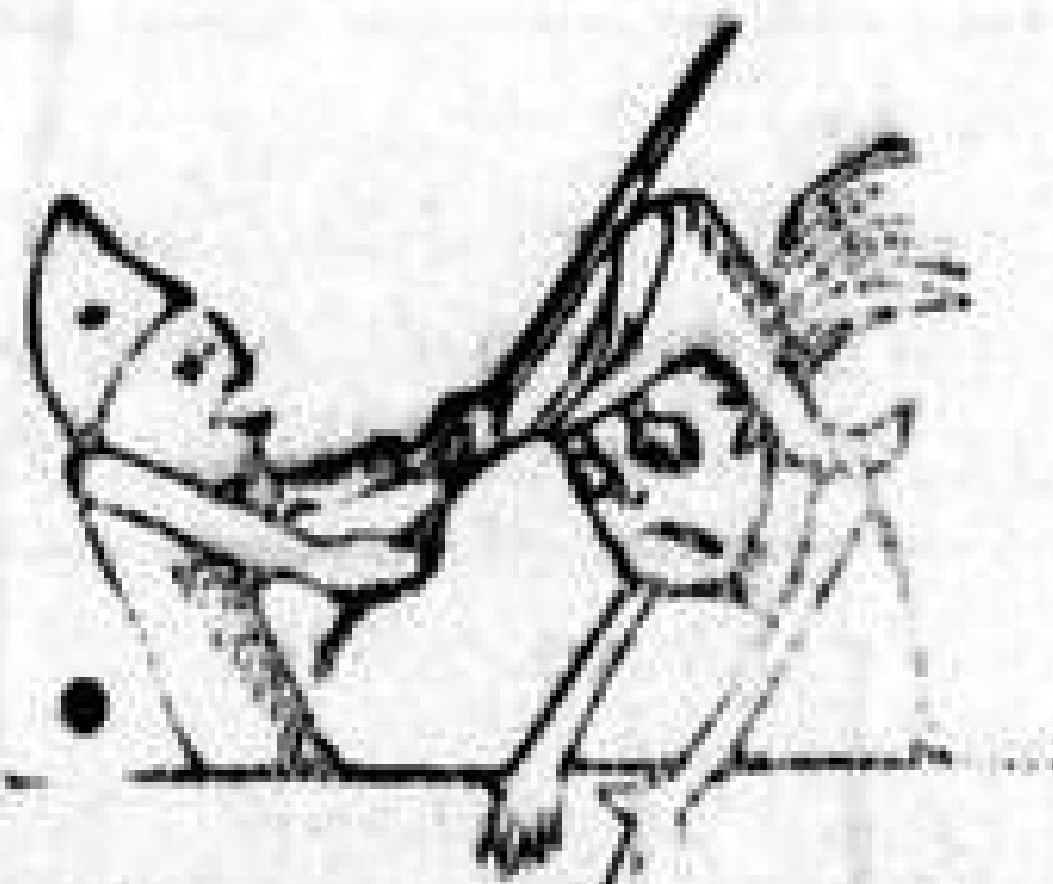
ΠΑΡΙΣΙΟΙ.—Πώς τὰ περνᾷ Βοσσοῦ ὁ στρατηγός σας; μετ' οὐ πολὺ θὰ ἔχετε Λεξὸν τὸν ναύαρχό σας. Τώρα ὡς δείγμα ἀκραιφνοῦς φιλίας κί' αἰωνίου στείλατε κί' ἄλλας μετοχὰς τοῦ ἔθνικοῦ δανείου.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ.—Αἰγυπτιακὸν τῶν πέντε κᾶπως ἄγονον, καὶ δάνειον Ἑλληνικὸν μηδὲν εἰς τὸ τετραγώνον.

ΑΥΤΟΘΙ καὶ αὐθημερόν—Ἀνατροπὴ μεγάλη, ἀλλὰ τὸ Κοινοβούλιον θὲ νὰ συνέλθῃ πάλι. Χίμπερτ ἀντεκατέστησεν ἐσχάτως τὸν Κουρτιέ, Λόρδοι πολλοὶ εἰς τὴν Βουλὴν χειροτονοῦνται νέοι.

ΒΟΡΕΙΟΣ ΠΟΛΟΣ.—Πὼς περνᾷτ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ κρῦον; ἂν ἐρωτᾶτε καὶ γιὰ ἡμᾶς . . .

ΡΕΟΥΤΕΡ Πρακτορεῖον.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.—Ξέρεις λοιπόν, τὸ δάνειο πῆρε τὸν κάτω δρόμο, διότι κατὰ τὸν γνωστὸ περὶ δανείου νόμο κανένας ἀφιλότιμος δὲν θέλει νὰ σκεπάσῃ, καὶ φαίνεται τὰ πράγματα θὰ λάβουν ἀλληψάσι.

Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, μωρέ, μ' αὐτὸ τὸ δάνειο τί τρέχει καὶ τόση ἀναστάτῳσι ὅλος ὁ κόσμος ἔχει;

Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλῆ... φορικτὴ ἀποτυχία, καὶ ἴσως δὲν θὰ ἔχῳμε εἰς τὸ ἔξῃς λαχεῖα.

Δὲν ἀγοράζουσι πουθενά, ὅλοι πηγαίνουν κόντρα, ὡς τὸ Βερολίνον, ὡς τὸ Παρί, ἀκόμα καὶ ὡς τὴ Λόντρα, ὡς τὴ Βιέννα, ὡς τὴν Πετρούπολι, ὡς τὴ Λόντρα, ὡς τὸ

[Παρίσι, καὶ εἶναι φόβος, Περικλῆ, ὅτι θὰ ναυαγήσῃ. Ἐγὼ συχνὰ ὠμίλησα ἐδῶ περὶ δανείων καὶ μέσα ὡς τοῦ Γιαννόπουλου καὶ εἰς τὸ Σολωνεῖον ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀκουσε τὰ λόγια μου ἐκεῖνα, καὶ τώρα προμηνύεται πολὺ μεγάλη πείνα.

Αὐτοὶ δὲν ἔχουσι σύστημα ποσῶς οἰκονομίας καὶ τρέχουσι δίχως μπουσούλα σὲ τέτοιες τρικυμίας.

Π.—Σ' ὀρκίζομαι, βρε Φασουλῆ, ὡς τὴ ζηλευτὴ ζωὴ σου πῶς δὲν σκαμπάζω τίποτε, κί' ἂν θέλῃς ἐξηγήσῃς.

Φ.—Εἶναι τὸ πρᾶγμα δύσκολον καὶ κᾶπως ἔμπερδε-

[μένον καὶ εἶναι ζήτημα κοινὸν ἡμεδαπῶν καὶ ξένων. Βλέπεις δανείζονται ἐδῶ καὶ πέρνουσι ὡς τὸ Παρίσι, ξέρεις αὐτὸ πῶς γίνεται;... ἅμα τῇ ἐμφανίσει, μαζεῦνται πέντ' ἔξ' ἑπτὰ σπουδαῖοι τραπεζίται, μαζεῦνται πέντ' ἔξ' ὀκτώ φερέγγυοι μεσίται, πηγαίνουν ὡς τὴν κυβέρνησι, τῆς λένε «θές παραδες;» «ἀκούς ἐκεῖ; τοὺς λέν' αὐτοί, εἶμαστε φουκαράδες.»

—Σᾶς δίνουμε τί θέλετε;—ὄσα σᾶς περισσεύουν.— Αὐτοὶ ἀμέσως τὰ μετροῦν, κί' ἐκεῖνοι τὰ μαζεύουν. Καὶ δὲς του τότε μετοχαῖς κί' ἐδῶ καὶ ὡς τὸ Παρίσι.. ξέρεις πῶς γίνεται κί' αὐτό;.. ἅμα τῇ ἐμφανίσει.

Π.—Μὰ δὲν ἔμπορεῖς σαφέστερα τὸ πρᾶγμα νὰ ἐκθέσῃς; βλέπεις πῶς εἶναι δύσκολος ἡ ἰδική μου θέσις.

Φ.—Ἐπιθέσε πῶς εἶμαστε κί' οἱ δύο τραπεζίται, ἢ—ὄπερ εἶναι τὸ αὐτὸ—κί' οἱ δύο λωποδύται. Νοιόθῳμε πῶς τὸ ἔθνος μας ἔχει μεγάλη φτώχεια, κί' ἐμεῖς καρτέρι κάνομε καὶ στήνομε τὰ βρόχια. Τρέχω εἰς τὴν κυβέρνησι ἐγὼ νὰ συμφωνήσω, τὸ πέρνεις μυρωδιὰ καὶ σὺ κί' ἔρχεσαι ἀπὸ πίσω. Ἐγὼ προτείνω, δέχεται ἀμέσως τὸ κουβέρνο, τρέχω λοιπὸν καὶ τὸν παρὰ ἄρξᾶν κοντὰν τὸν φέρνω. Τότε αὐτοὶ μ' ἀφίνουσι προμέσσαις νὰ ἐκδώσω.

Π.—Μὰ πόσα ἔδωσες ἐσύ; . . . θέλω νὰ ξέρω πόσο.

Φ.—Ἄς ποῦμε δίνω ἑκατό, διακόσια καὶ τρακόσια... Τί ἐξετάζεις, γαῖδαρε, καὶ τί σὲ μέλλει πόσα; Ἄς ποῦμε δίνω ἑκατό, μὰ τότε ἡ προμέσσα θ' ἀξίζ' ἑκατὸν εἴκοσι... ἐμπήκες τώρα μέσα;... μὲ ἄλλους λόγους εἴκοσι τοῖς ἑκατὸ θὰ πέρνω, κί' ἔτσι σὰν τὸν Διάγγελη κί' ἐγὼ τὸν κόσμο γδέρνω. Ἐκτὸς αὐτοῦ ἐγγύησι μοῦ δίνουσι σπουδαῖα, ἦγουν τὰ τελωνεῖα μᾶς καὶ παλαιὰ καὶ νέα. Ἐκτὸς αὐτοῦ μοῦ δίνουσι καὶ τοῦ καπνοῦ τοὺς φόρους, κί' ἐν γένει ὅλους τοὺς γνωστούς καὶ τοὺς ἀγνωστούς φόρους.

Ἄλλὰ συμβαίνει κάποτε οἱ φόροι ν' ἀποτύχουν, τότε δὲν πέρνουσι δάνειο καὶ ὅλο ξεροβήχουν, κί' εἶναι τὸ δὴ λεγόμενον πῶς δὲν ὑπάρχει πίστις, ὄπερ σημαίνει, Περικλῆ, ὅτι θὰ μείνης νῆστις.

Π.—Βρε Φασουλῆ, ποῦ σκούδασε τὸ σᾶς σπουδαίας γνώσεις, τόσα βαθεῖα ἑλληνικά, ὥστε νὰ μὲ θαμπώσῃς; Σὺ καὶ τὸν Σωτηρόπουλο ἐπέρασε ἀκόμα, καὶ μ' ἄφησε, βρε ἄτιμε, μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα. Ξέρω ἐγὼ ποῦ τᾶμαθες καὶ ποῦ μοῦ τὰ σπουδάσεις... τοῦ κύρ Δεμάθα φαίνεται, τὴ Μέλισσα διαβάσεις.

Φ.—Τοιαῦτα εἶναι, Περικλῆ, τὰ περὶ τοῦ δανείου, ἄπερ ἀνέπτυξα κί' ἐδῶ κί' ἐντὸς τοῦ Σολωνεῖου. Ἐκτὸς αὐτοῦ, τὸ δάνειον ἂν ἔξω ἀποτύχη,

τότε τὸ κουβαλοῦν ἐδῶ γιὰ τὴν κακὴν μᾶς τύχη, καὶ ἐπειδὴ ὁ τόκος του εἶναι ὁ ἴδιος πάντα, ἄς ποῦμε δέκα, εἴκοσι, τριάντα ἢ σαράντα, ἀντὶ νὰ τρέχῃς μετοχαῖς τοῦ δρόμου ν' ἀγοράσῃς, πέρνεις μὲν τέτοια μετοχὴ καὶ πάντα δὲν θὰ χάσῃς.

Τοιοῦτοτρόπως, κύριε, καθὼς παρατηρεῖτε, μᾶς τὸ κολλοῦν ὡς τὴ ῥάχι μᾶς οἱ ἄνω τραπεζίται, καὶ πέρνουσι καὶ ζουῖσάνς καὶ τὸ ἀπόρτ καὶ ὄλα, ἐνῶ ἐγὼ, ἐσύ, κί' αὐτὸς τινάζομε τὰ κῶλα.

Π.—Μωρέ, τί πράγματα σοφὰ ἀπόψε μ' ἀραδιάσεις . . . τοῦ κύρ Δεμάθα βέβαια τὴ Μέλισσα διαβάσεις.

Φ.—Ἐκτὸς αὐτοῦ, ἂν τὸ κακὸν ἀκόμη προχωρήσῃ, τὸ ἔθνος τρέχει κίνδυνον καὶ νὰ χρεωκοπήσῃ. Ἐκτὸς αὐτοῦ κί' ἄλλο κανεὶς ἔμπορεῖ νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι καὶ ἡ Κυβέρνησις αὐτοσπιγμει θὰ πέσῃ, κί' ὄπερ γελοιοδέστερον ποῦ δὲν καταλαμβάνεις, ἔμπορεῖ νὰ ρθῇ Πρωθυπουργός κί' αὐτὸς ὁ Δεληγιάννης. Ἐκτὸς αὐτοῦ . . .

Π.—Ἐκτὸς αὐτοῦ θὰ σὲ ξυλοκοπήσω, ὄρσε λοιπὸν καὶ ἀπ' ἐμπρός, ὄρσε καὶ ἀπὸ πίσω.

